

РЕШЕНИЕ

№ 1592

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20231100501499 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 13890 от 02.12.2022 г. по гр.д. № 52483/2021 г. Софийски районен съд, 176 състав осъдил Д. П. П., ЕГН *****, да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ сумата от 266.01 лв. – главница, представляваща остатъчна незаплатена стойност на топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. за тополоснабден имот - апартамент № 25, в гр. София, ж.к. ****, с аб. № 101703, сумата от 8.14 лв. – услуга дялово разпределение за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 09.09.2021 г., до окончателно изплащане на сумите, като отхвърлил исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 34.41 лв. – мораторна лихва върху главницата за потребена топлинна енергия от 15.09.2019 г. до 01.06.2021 г. и 0.47 лв. – лихва върху главницата за извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 01.06.2021 г. На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК ответницата е осъдена да заплати на ищеца сумата от 1 019 лв. – съдебни разноски съразмерно с уважената част от исковете. Решението е постановено

при участието на „Техем Сървисис“ ЕООД, като трето лице помагач на страната на ищеца.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответницата Д. П. П., чрез назначения ѝ по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител адв. В.Т. от САК, която го обжалва в осъдителните му части с оплаквания за недопустимост, евентуално – за неправилност, като постановено при неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано. Районният съд не се произнесъл по релевираното от особения представител възражение за недопустимост на исквете. Видно от твърденията на самия ищец било, че за вземанията за процесния период същият е инициирал заповедно производство по ч.гр.д. № 36780/2021 г. на СРС, 42 състав, по което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 05.07.2021 г. Поради това било недопустимо да се предявява повторно искова претенция на същото основание и за същия период срещу ответника Д. П.. Неправилно районният съд приел, че от представения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 31.08.2005 г. се установява, че ответницата е едноличен собственик на процесния имот. По силата на този нотариален акт ответницата придобила 4/6 идеални части от имота, а от приетите нотариален акт по чл. 55 ЗПИНМ от 1972 г. и удостоверение за наследници било видно, че ответницата е придобила по наследствено правоприемство от своя баща П.Д.П. 1/6 идеална част, или общо била собственик на 5/6 идеални части от имота. За 5/6 от вземанията обаче била издадена заповед за изпълнение по горесцитираното дело. Твърдението на ищеца, че Й.П.Р. се е отказала от наследството на П.Д.П. било недоказано, поради което същата следвало да отговаря за 1/6 от дълга. В противоречие с установеното по делото районният съд приел, че ответницата Д. П. е едноличен собственик на имота и следва да отговаря за пълния размер на дълга. Отказ от наследство очевидно не бил налице, тъй като с влязло в сила решение от 16.11.2022 г. по гр.д. № 25269/2021 г. на СРС, 55 състав била допусната делба на процесния апартамент № 25 при квоти: 5/6 идеални части – за Д. П. П., и 1/6 идеална част – за Й.П.Р.. Районният съд неправилно приел и вземанията да не са погасени по давност. Поради това моли съда да отмени първоинстанционното решение в обжалваните части, вкл. в частта за разноските и вместо това въззивният съд постанови друго, с което да отхвърли изцяло исквете.

Въззиваемата страна „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД не е депозирала отговор на жалбата в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. С молба от 26.02.2024 г. оспорва жалбата и моли съда да потвърди атакуваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство. Прави евентуално възражение за прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК на претендирано от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Третото лице помагач на ищеца – „ТЕХЕМ СЪРВИСИС” ЕООД, не взема становище по жалбата.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата, Софийски градски съд като въззивна инстанция обсъди събраните по делото доказателства съобразно чл. 235, ал. 2 и 3 и чл. 12 ГПК, във връзка с изтъкнатите доводи, при което намира за установено следното:

С исковата молба, уточнена с молба от 07.10.2021 г., първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени осъдителни иски:

- с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за сумата 266.01 лв. – главница, представляваща 1/6 от цената на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ж.к. ****, с аб. № 101703, за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г.;

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 34.41 лв., представляваща лихви за забава в плащането на главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 01.06.2021 г.;

- с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за сумата 8.14 лв., представляваща 1/6 от възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г., и

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 0.47 лв., представляваща лихви за забава в плащането на главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2018 г. – 01.06.2021 г.

Претендирана е и законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба в съда на 09.09.2021 г. до окончателното

плащане.

С отговора на исковата молба, депозиран в срока по чл. 131 ГПК, ответницата чрез назначения ѝ особен представител е оспорила предявените искове като недопустими, евентуално – като неоснователни с възражения, част от които се поддържат и във въззивната жалба. Искала е от съда да отхвърли исковете.

Предвид възложената на въззивния съд служебна проверка за допустимост на атакуваното решение, във въззивното производство е изискано и по делото е приложено ч.гр.д. № 36780/2021 г. на СРС, 42 състав. Видно от това дело, същото е образувано по заявление на „Топлофикация София“ ЕАД срещу длъжниците Д. П. П. и Й.П.Р.. за сумите от общо: 1 596.21 лв. – главница, представляваща цена на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ж.к. ****, с аб. № 101703, за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г.; 206.83 лв. - лихви за забава в плащането на главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 01.06.2021 г.; 49.08 лв. - възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г., и 2.03 лв. - лихви за забава в плащането на главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2018 г. – 01.06.2021 г. От длъжника Д. П. са претендирани 5/6 от дълга, а от длъжника Й.Р. – 1/6.

На 05.07.2021 г. СРС, 42 състав издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, като разпоредил длъжникът Д. П. П. да заплати на кредитора сумите 1 330.17 лв. – главница за топлинна енергия, 172.36 лв. - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия, 40.90 лв. – главница за дялово разпределение, и 1.69 лв. – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение; Длъжникът Й.П.Р.. да заплати на кредитора сумите 266.04 лв. – главница за топлинна енергия, 34.47 лв. - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия, 8.18 лв. – главница за дялово разпределение, и 0.34 лв. – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение

С молба от 05.07.2021 г. заявителят направил изявление, че оттегля заявлението по отношение на длъжника Й.Р.. С влязло в сила на 12.08.2021 г. определение заповедният съд обезсилил заповедта за изпълнение в частта ѝ по отношение на претендираните от длъжника Й.П.Р.. суми.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а

служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно, и допустимо – в обжалваните части. Доводите в жалбата за недопустимост на исковете, тъй като за вземанията – предмет на спора била издадена заповед за изпълнение, са неоснователни. Видно от обсъденото по-горе ч.гр.д. № 36780/2021 г. на СРС, 42 състав, по това дело е издадена заповед за изпълнение срещу Д. П. П. за 5/6 от дълга за процесния период, а по отношение на 1/6 част от дълга заповедта за изпълнение е обезсилена. Предмет на настоящия правен спор е 1/6 от дълга, като ищецът твърди, че ответницата Д. П. в процесния период м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г. била едноличен собственик на топлоснабдения имот, тъй като Й.П.Р.. била заявила отказ от наследство, с което се увеличил дела на другия наследник – Д. П..

Настоящият въззивен състав намира първоинстанционното решение за неправилно в обжалваните части по следните съображения:

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР, в които се определят правата и задълженията на топлопреносното предприятие и на клиентите; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на количеството топлинна енергия; отговорността при неизпълнение на задълженията; условията и редът за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването; редът за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления и пр. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ, Общите условия влизат

в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите.

Според задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/17.05.2018 г. по тълк.д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент”, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г.) е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването, сега отменена) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя

на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие.

В случая от приетия и неоспорен нотариален акт № 178 по д. № 357/2005 г. на нотариус с рег. № 268 на НК се установява, че ответницата Д. П. е придобила собствеността върху 4/6 идеални части от процесния имот. От приетите и неоспорени нотариален акт № 146 по д. № 1346/1972 г. на Първи нотариус при СНС и удостоверение за наследници на П.Д.П. се установява, че ответницата е собственик по наследствено правоприемство от баща си на още 1/6 идеална част от имота. Или по делото е доказано, че ответницата Д. П. е собственик на 5/6 идеални части от имота.

Твърдението на ищеца в уточнителната му молба, че другият наследник на П.Д.П. - Й.П.Р., била заявила отказ от наследство, е останало напълно недоказано. Доказателства за това твърдение не са представени нито в първоинстанционното производство, нито в заповедното производство по ч.гр.д. № 36780/2021 г. на СРС, 42 състав. Поради това основателни са доводите в жалбата за необоснованост на извода на районния съд, че ответницата е собственик на целия имот по силата на нотариалния акт от 2005 г. Твърдението на ищеца за отказ на Й.П.Р. от оставеното ѝ от баща ѝ наследство е и опровергано от приетото във въззивното производство при условията на чл. 266, ал. 2, т. 2 ГПК решение по гр.д. № 25269/2021 г. на СРС, 55 състав, влязло в сила на 15.12.2022 г., с което е допусната делба на процесния имот при квоти: 5/6 идеални части – за Д. П. П., и 1/6 идеална част – за Й.П.Р...

След като ответницата Д. П. е собственик на 5/6 от имота, и при липса на доказателства (а и на твърдения) за останалата 1/6 идеална част да е сключила договор за доставка на топлинна енергия директно с ищцовото дружество, същата не отговаря за процесната 1/6 част от дълга и предявените срещу нея осъдителни искове за тази част са изцяло неоснователни. Като е приел обратното, районният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено в обжалваните осъдителни части, вкл. в частта, с която ответницата е осъдена да заплати на ищеца разноски за първата инстанция, и вместо това въззивният съд постанови друго, с което исковете за

главници се отхвърлят.

При този изход, разноси на въззиваемия не се следват, а от въззивницата не са направени, поради което разноси за настоящата инстанция не се присъждат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 13890 от 02.12.2022 г., постановено по гр.д. № 52483/2021 г. на Софийски районен съд, 176 състав **в обжалваните части**, с които Д. П. П., ЕГН *****, е осъдена да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ сумата от 266.01 лв. – главница, представляваща остатъчна незаплатена стойност на топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. за тополоснабден имот - апартамент № 25, в гр. София, ж.к. ****, с аб. № 101703, и сумата от 8.14 лв. – услуга дялово разпределение за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 09.09.2021 г., до окончателно изплащане на сумите, **както и в частта**, с която Д. П. П., ЕГН *****, е осъдена да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата 1 019 лв. - разноси по делото, **и вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК 831609046, срещу Д. П. П., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за сумата 266.01 лв. – главница, представляваща 1/6 от цената на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот на адрес: гр. София, ж.к. ****, с аб. № 101703, за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г., и иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за сумата 8.14 лв., представляваща 1/6 от възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода м. 05.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба в съда на 09.09.2021 г. до плащането, като неоснователни.

В необжалваните отхвърлителни части решението по гр.д. № 52483/2021 г. на Софийски районен съд, 176 състав е влязло в сила.

Настоящото въззивно решение е постановено при участието на „ТЕХЕМ СЪРВИСИС” ЕООД, ЕИК 130036512, като трето лице помагач на страната на ищеца-въззиваем „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____